

disse Principer, da er det ikke vanskeligt, ved en fuldstændig ny Lov at organisere Politiet paa Grundlag heraf.

Efterat jeg saaledes har udtalt mig om dette efter mit Skjøn vigtigste Spørgsmaal for Thingets Overveielse i den Retning, at jeg fuldkommen billiger Udkastets Hovedbestemmelser i denne Retning, skal jeg udtale mig om enkelte andre Hovedpunkter i Lovudkastet. Forsaavidt der i § 1 mellem Retterne nævnes Herreds- eller Byretter, maa jeg ganske tiltræde de Ytringer, der i Mødet igaar bleve fremsførte af den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 5te Valgkreds (Klein) om det mindre Hensigtsmæssige i at skjelne imellem Herredsretter paa den ene Side og Byretter paa den anden Side, idet jeg skal tilføje, at ligesom det i de fleste Tilfælde vil være baade en Herreds- og en Byret, saaledes vil det paa Rets sikkerhedens Vegne for Politiets hensigtsmæssige Organisation være ønskeligt, at netop en Retskreds dannes af en By med den omliggende Landkreds, thi enhver praktisk Mand veed, at Forbrydere, der boe i Byen, og som nærmest høre under Byens Omraade, have megen Tilbøjelighed til at begaae Forbrydelser i Landkredsen, ligesom paa den anden Side Forbrydere, der have Bopæl i Landkredsen, kunne have Tilbøjelighed til at begaae Forbrydelser i Byen, hvorfor en Samvirken af Politiet paa Landet og i Byen er ønskelig, eller rettere det er ønskeligt, at Politiet i Byen og den omliggende Landkreds er en Enhed, er Et. Jeg kan derimod ikke tiltræde, hvad den samme ærede Rigsdagsmand har udtalt imod Kredsretterne; mig forekomme disse Domstole at være hensigtsmæssige, og hans Indvendinger have ikke kunnet bibringe mig en anden Overbeviisning. Han mener, at det vel vil være muligt, at disse Sager, der nu skulle gaae fra Herreds- og Byretterne til Kredsretterne, behandles af Landsoverretterne; det er ingenlunde „ugjærligt“, som han siger. Dette er vistnok ikke ugjærligt, men det forekommer mig, at den hensigtsmæssigste og hurtigste Behandling af disse Sager vil være at lade dem gaae til Kredsretterne. En Grund, han anførte, var den, at det var ønskeligt, at Landsoverretterne gennem Behandlingen af Appellsagerne fik Øvelse i

Straffesagers Behandling, men denne Grund kan jeg virkelig ikke tillægge nogen Vægt. Efter den Fortolkning, som det lader til, at Alle ere enige om af §§ 5 og 6, om Omraadet for Rævningeretterne, ville de Sager, som i første Instants behandles af By- og Herredsretterne og henvises til Kredsretterne, være ringe i Antal og Vigtighed, og jeg kan derfor ikke skjønne, at den Indsigt og Erfaring, som Overretten kan vinde ved at behandle disse Sager, eller den Vigtighed med Hensyn til Fastsættelse af Retspraxis, det skulde have, at disse Sager blive behandlede af Landsoverretterne, kan tillægges nogen videre Betydning. Jeg antager derimod, at det er meest stemmende med Principet, som er givet gennem det foreliggende Lovudkast, nemlig Offentlighed og Mundtlighed i Retspleien, at dette Princip videre forfølges ved Kredsretterne, og der er den Hovedfordeel derved, at naar Kredsretten finder, at der mangler Oplysninger, navnlig med Hensyn til Vidnerne, da staaer det i Rettens Magt, som er i Nærheden, personlig hertil at afhøre Vidnerne, hvilket ikke staaer i Landsoverrettens Magt, der skal dømmes efter Indholdet af de skriftlige Akter og Dokumenter. Forsaavidt der argumenteres fra „Sagernes Forhaling“, da kunde dette vel være en Grund, men efter mit Skjøn og min Erfaring troer jeg, at Sagerne i Reglen ville blive hurtigere endelig afgjorte ved at gaae til Kredsretterne end ved at indaales til Landsoverretterne. Der har under den tidligere Forhandling været yttret Tvivl om Hensigtsmæssigheden af Bestemmelserne i §§ 5 og 6. Det forekommer mig velbegrundet, at tidligere Talere have antaget, at det maatte være Lovudkastets Mening, at de almindelige Tyvsforbrydelser ikke skulle behandles af Rævninger; dette er navnlig grundet i den Maade, hvorpaa Motiverne herom have udtalt sig. Det maa nemlig erindres, at den højeste Straf for første Gang begaaet Tyveri efter den nuværende Lovgivning er 4 Aars offentlig Arbejde, og naar man dermed sætter i Forbindelse de Udtryk, som findes i Motiverne Pag. 62, hvor det hedder, at Ministeriet maa antage, at den valgte højeste Straf anses passende, „naar Straffen“, som det hedder, „for endel Forbrydelser nedsettes ved den nye